

NEW YORK

(Az „Így élt John Lennon” novellaciklusból)

Azt mondják, egy kapcsolatban az egyik rendszerint jobban szereti a másikat. Olyan állítólag nincs, hogy egyformán szeretik egymást. Az egyik többet nyújt, a másik élvezi a többletet. Aztán egy nap jön a kérdés: mindez meddig folytatható? Vagy az fárad bele, aki a többet nyújtja, s eltűnődik azon, neki ez így miért éri meg; vagy a másiknak támad lelkiismeret-furdalása, s bejelenti: „Én képtelen vagyok neked annyit adni, amennyit te adsz”. Onnantól nincs visszaút.

May Pang lesütött szemekkel hallgatta John Lennon fejtegetését, csupán akkor nézett föl, amikor John Lennon csöndben maradt. Ahogy tekintetük találkozott, May Pang tudta: most neki kell mondania valamit. Sóhajtott, kinyitotta a száját, John Lennon a szemüvege mögül pislogott reá.

– Hát...

– Nos?

May Pangnek remegtek az ajkai, préselte kifelé a szavakat:

– Szerintem... nem...

– Mit nem?

May Pang kerülte John Lennon tekintetét:

– Szóval... nem hiszem, hogy ez... mindig így van...

– Szóval nem hiszed.

– Nem – ez volt az első szó, amit May Pang ajakremegés nélkül mondott ki. Várt pár másodpercet, majd hogy John Lennon nem szólt semmit, valamivel bátrabban folytatta: – Ha igazad lenne, akkor lényegében halálra volna ítélve minden kapcsolat.

– Lehet – John Lennon fölpattant a kanapéről, föl-alá sétálgatott a tévé és a dohányzóasztal között. – Lehet – ismételte, és a kezébe vette távkapcsolót, azzal hadonászott May Pang felé. – Ha minden kapcsolat így működne, akkor nem lehetne hosszú távban gondolkodni. Ezt aláírom. Ezzel együtt azt gondolom: az egyik rendszerint jobban szereti a másikat.

– S ez baj? – tört ki May Pangból. – Lehet, hogy ez a normális. Talán a férfi-nő viszony eredendően így működik.

– Engem ez zavar – John Lennon (May Pang nem tudta eldönteni, szándékosan-e vagy véletlenül) benyomott egy gombot a távirányítón; a tévé képernyője kivilágosodott, a Music Television műsorán éppen híreket mondtak a zene világából. – Rosszul érzem magam benne.

– Azt gondolod... – May Pang ajka újra remegni kezdett –, szóval azt gondolod: nálunk is egyikünk jobban szereti a másikat?

– Te jobban szeretsz engem, mint én téged – hadarta John Lennon, utána nagyot fújtatott.

– Na és ha így van? – kérdezte May Pang. – Én ezt nem érzem problémának.

– Engem ez zavar – ismételte meg John Lennon pár másodperccel korábbi kijelentését.

May Pang viszont kezdett fölbátorodni.

– Nem hiszek ebben a „jobban szeret” dologban... Amikor tinédzser voltam, a nővéremmel beszélgettünk ilyesmiről, és ő azt mondta: egyszerűen arról van szó, hogy hol az egyik, hol a másik cipeli a koffert... Vagyis valaki mindig előre lendíti a kapcsolatot, míg közben a másik esetleg ebben tétlen marad. Ám ez nem jelenti azt, hogy bárki is kevésbé szeretné a másikat. Ellenkezőleg. Így normális.

John Lennon a tévé előtt, a képernyőnek háttal, May Panggel szemben megállt. May Pang igyekezett állni az arcába fúródó, kutakodó tekintetet, aztán hogy John Lennon nem mondott semmit, ajkai ismét remegésbe fogtak.

– Szakítani akarsz velem – tört ki belőle a korántsem új felismerés. John Lennon néma maradt, May Pang megismételte: – Szakítani akarsz velem, és ez a bevezető duma csupán körítés volt.

Ezúttal John Lennon kerülte May Pang tekintetét.

– Te mondtad ki...

– Én. De neked kellett volna. Ha igazán becsületes akarsz lenni velem.

John Lennon megfordult – a tévében bejelentette a Music Television hírolvasója: „George Harrison újra boldog”.

A tudósítás arról számolt be, hogy George Harrison, a már feloszlott Beatles együttes legfiatalabb tagja, egyben szólógitárosa, énekes zenész és szövegíró, azután, hogy házassága Pattie Boyddal zátonyra futott, újra boldognak vallja magát. Boldogságának tárgya nem más, mint titkárnöje, a mexikói születésű Olivia Trinidad Arias. George Harrison fülig érő szájjal állt a kamerák elé – oldalán egy csinos, nyúlánk, fekete hajú hölgygel –, arról beszélt: igaza van a régi bölcseknek, akarni kell a boldogságot. Lám, az elmúlt időkben ő is megjárta a poklot, azonban ennek – Istennek hála – vége,

---

Olivia oldalán megtalálta azt, amit eddigi párkapcsolataiban és a házasságában is hiába keresett: a nyugalmat, egymás kölcsönös elfogadását, tiszteletét, az egyenlő és önzetlen szerelmet.

– A házasságában is hiába kereste... – motyogta John Lennon. – Itt az új nő, ő meg azonnal megtagadja a szép Pattie-t.

May Pangnek az keltette föl a figyelmét, ahogy George Harrison az egyenlő és önzetlen szerelemről beszélt. John Lennonra nézett, arra gondolt: „Minden férfi gyáva ahhoz, hogy egyszerűen annyit mondjon: »Már nem szeretlek, szívem, fejezzük be«. Inkább humbugol és gyártja a filozófiákat a szakításhoz”. – Ennek azonban nem adott hangot.

John Lennon otthagya a tévét, behuppant a kanapé melletti fotelba.

– Szóval? – kérdezte.

– Szóval? – kérdezett vissza May Pang.

John Lennon vállat vont.

– Szóval – folytatta helyette May Pang –, akkor vége.

– Vége... De...

May Pang John Lennon szavába vágott:

– Mielőtt bármit mondanál, azt áruld el, kérlek, ennek van-e köze ahhoz, hogy a múltkori koncerteden fölbukkant a nézőtéren a feleséged?

– S a koncert után beszélgettünk kicsit...

– Beszélgettetek? – amennyire tőle tellett, kikerekedett May Pang mélyen ülő, keskeny indonéz szeme. – Minden világos. Nem is kell a kérdésekre válaszolnod. – John Lennon hallgatott. May Pang fölállt. – Összecsomagolok. De remélem, megérted, hogy most, azonnal, nem bírom elvinni minden holmimat. Beletelhet egy-két napba.

– Persze, persze – hadarta John Lennon. – Nem olyan sürgős. Ahogy intézni tudod. S... bocsáss meg. – May Pang elhúzta a kezét John Lennon keze elől. John Lennon nyelt egyet, mondta tovább: – Azért ugye nem szakad el köztünk minden szál? Gondolom, nem költözöl el New Yorkból, és akármilyen nagy ez a város...

– Ha időnként változatosságra vágysz – John Lennon nem tudta eldönteni: gúnyos-e vagy nem gúnyos May Pang arcán a mosoly –, hívj föl, és megbeszélünk egy randevút. Gondolom, egy-egy szabad órája a legelfoglaltabb férjeknek is akad.

May Pang kisietett a szobából.

Aznap este – miután hosszasan tűnődött azon, Angliában hány óra van, végül úgy ítélte, nincs annyira késő – John Lennon fölhívta George Harrisont.

– Öcskös – kezdte azonnal a köszönés után –, láttalak az MTV-ben, és mondhatom, örültem nagyon. Esküvőre is készülhetünk?

– Esküvő? – George Harrisonnak úgy csengett a hangja, John Lennonnak kutatnia kellett az emlékezetében, mikor hallotta utoljára ilyenek. – Lehet, hogy összeházasodunk, ám egyelőre gyereket szeretnénk. Az a fontosabb.

– Gyereket. Persze, értem. Régóta szeretnél gyereket.

– Az az igazság, hogy nem. Pattie-vel például nem is nagyon gondoltam rá. Néha szóba került, hogy talán, majd, valamikor. Nem éreztem égetően sürgősnek. Most viszont minden vágyam egy gyerek. Te és May nem gondoltatok rá?

– De, de, mi is – amint kimondta, John Lennon rögtön megbánta, úgy-hogy helyesbített: – Bár meg kell mondanom neked, George, mert te mindig őszinteségre biztattál, hogy ma szakítottam Mayjel. Visszaköltözöm a Dakota-házba, Yokóhoz. May már csomagol, én is úgy döntöttem: összepakolok, eladom ezt a lakást, és hazamegyek.

– Tudod – mondta George Harrison némi csönd után –, örülök ennek.

– Komolyan?

– A legkomolyabban. Neked Yoko a párod. Vele kell megvalósítanod az életedet.

– Ezt tényleg így gondolod?

– Szerinted mondanám, ha nem így lenne? Olyannak ismersz?

Bár George Harrison nem látta, John Lennon megcsóválta a fejét.

– Csak azért kérdem, mert mindig úgy éreztem: a Beatles tagjai nem kedvelik Yokót. Ez alól te se voltál kivétel. Emlékszel a Bangladesért rendezett jótékonysági koncertre? Nem léptem fel, mert nem engedted, hogy Yoko följöjjön a színpadra.

– Akkor se személyes szimpátiáról volt szó – mondta George Harrison.

– Téged akartalak szerepeltetni, azt akartam, hogy a közönség a te zenédet hallja. Válasszuk el a személyes szimpátiától Yoko zenei kvalitásait. Te is jól tudod, hogy te vagy zenész, Yoko pedig a társad, ami nem kis dolog, ám ez nem jelenti azt, hogy együtt kell zenélnetek. A közönség is jobban szereti azokat a lemezedet, amelyek csak a tiéd, nem a kettőtöké.

– Ne menjünk most ebbe bele – John Lennon sóhajtott. – Igazából gratulálni akartam neked, elmondani, mennyire örülök. Tényleg, igazán. S ha már szóba került: igen, folytatom Yokóval. Mert valóban ő a másik felem.

– Oké – George Harrison erre hirtelenjében ennyit tudott mondani.

– Nagyon megütötte a fülemet az – folytatta John Lennon –, amit a tévében mondtál. Hogy elég a boldogságot akarni, és az jönni fog magától.

– Magától? – nevetett George Harrison. – Szerintem nem olyan egyszerű akarni a boldogságot. Sok ember számára nem. Könnyebb beletörődni a

---

rosszba, mint cselekedni azért, hogy boldogok legyünk. A boldogság, John, nagyon nagy részben akarat kérdése.

– Meg szerencsée – tette hozzá John Lennon.

– Szerencsée is, igen. Ám a szerencse se kopogtat be mindenkihez. Ha nyerni akarsz a lottón, vásárolnod kell lottószelvényt.

– Bölcs vagy. Megint. Mint mindig – John Lennon hallotta, ahogy George Harrison kuncog a vonal másik végén.

– Nevezhetjük bölcsességnek is. Én óvatosabban fogalmaznék. Messze vagyok még attól, amit bölcsességnek neveznek.

– Az optimizmusod mindenesetre elbűvölő, George. Irigyellek érte. Ha valaki manapság ebben a világban tud optimista lenni, le a kalappal előtte. Megtaníthatnál, hogyan sajátítottad el.

Így történt, hogy miután letette a telefont, John Lennon vetett egy pillantást az órára, kicsit sziszegett, mert hosszúnak találta a tengeren túli hívás idejét, majd bekapcsolta a televíziót, és olyan állomást keresett, ahol éppen híreket mondanak. Nem volt nehéz találni ilyet, az esti órákban egymással vetekedve sugározzák a híradókat a tévéállomások. Kikiabált May Pangnek – aki a konyhában az edényeit újságpapírba csomagolta és kartondobozba pakolta el –, jöjjön be, mutatni akar valamit.

– Csak hogy lásd, így is lehet élni – magyarázta lelkesen, a távirányítóval a kezében. – Optimizmus. Ezen áll vagy bukik minden.

A híradóban terrortámadásról tudósítottak: John Lennon megnyomta a gombot a távkapcsolón. A képernyő elsötétült. John Lennon diadalittas mosollyal May Pangre nézett, vagy fél percig csönd volt a szobában, majd John Lennon újra működésbe léptette a távirányítót. A híradóban egy nyugdíjasház átadásáról volt szó.

– Igen – jelentette ki John Lennon. – Ez kell nekünk.

A következő tudósítás vasúti szerencsétlenségről szólt. „Ez viszont nem kell” – mondta John Lennon, és megint lekapcsolta a televíziót.

– Mit szólsz? – kérdezte May Pangtól, miközben a híradó az állatkertben aznap született tevékről adott képeket.

– Tönkre fog menni a távirányító – felelte May Pang. – Legalábbis nagyon hamar kimerül belőle az elem.

– Jó, most tekintsünk el az ilyen hétköznapi dolgoktól. Az érdekel, hogy tetszik az optimista televíziózás.

– Optimista? – rázta a fejét May Pang. – Én ezt nem optimistának mondanám. Struccpolitikának. A homokba dugod a fejed. Azt hiszed, attól, hogy nem figyelsz oda, azok a dolgok nem is történtek meg. Nagyon tévedsz, John. Megtörténtek – azzal May Pang visszasielt az edényeihez.

John Lennon a tévé előtt maradt és megnézte a tudósítást az autós rallyn történt halálos balesetről, azután azt is megnézte, hogy az elkövetkező napokban szinte szüntelenül esni fog. Ezt követően átváltott a Music Televisionra, és várta, hátha megismétlik a George Harrison boldogságáról szóló filmbejátszást.

Kicsivel később May Pang visszajött, arról érdeklődött, főz-e vacsorát.

– Nem vagyok éhes – mondta John Lennon, majd rögtön meggondolta magát, és a hálójáról biztosította May Panget, amennyiben valóban főz neki vacsorát.

– Miért ne főznék? – kérdezte May Pang. – Nem vagyunk haragosak, és még egy-két napig együtt fogunk lakni. Természetes, hogy főzök neked.

– Irigyellek, hogy ezt természetesnek tudod venni – sóhajtott John Lennon.

May Pang ezt nem értette, azt azonban engedte, hogy John Lennon magához vonja, a kanapéra fektesse, fölhajtsa a szoknyáját, lecsúsztassa a bugyiját, és szeretkezzen vele.

– Nem húztad el a függönyt – mondta vagy tíz perccel később May Pang.

John Lennon az ablakra, azon keresztül a szemközti emeletes ház sziluettjére nézett.

– Nem olyan erős az állólámpa – dörmögte.

May Pang kibontakozott John Lennon öleléséből.

– Ettől függetlenül be lehet látni – fölállt, megkereste a bugyiját, visszaigazította a szoknyáját. – Mi is látjuk, mi történik a túloldali lakásokban.

John Lennon elmosolyodott.

– Legalább volt egy jó napjuk.

– Legalább – bólintott May Pang. – Nekik – a haját kezdte igazgatni. – Tojásos galuska fejes salátával jó lesz?

– Tökéletes – John Lennon rendületlenül mosolygott, nem vette le a szemét May Pangról.

– Mi újság George-dzsal? – kérdezte May Pang. – Jól van?

– Jól.

– Na és mi lesz? Összeáll a Beatles?

– Nem. Nem áll össze.

– Ebben biztos vagy?

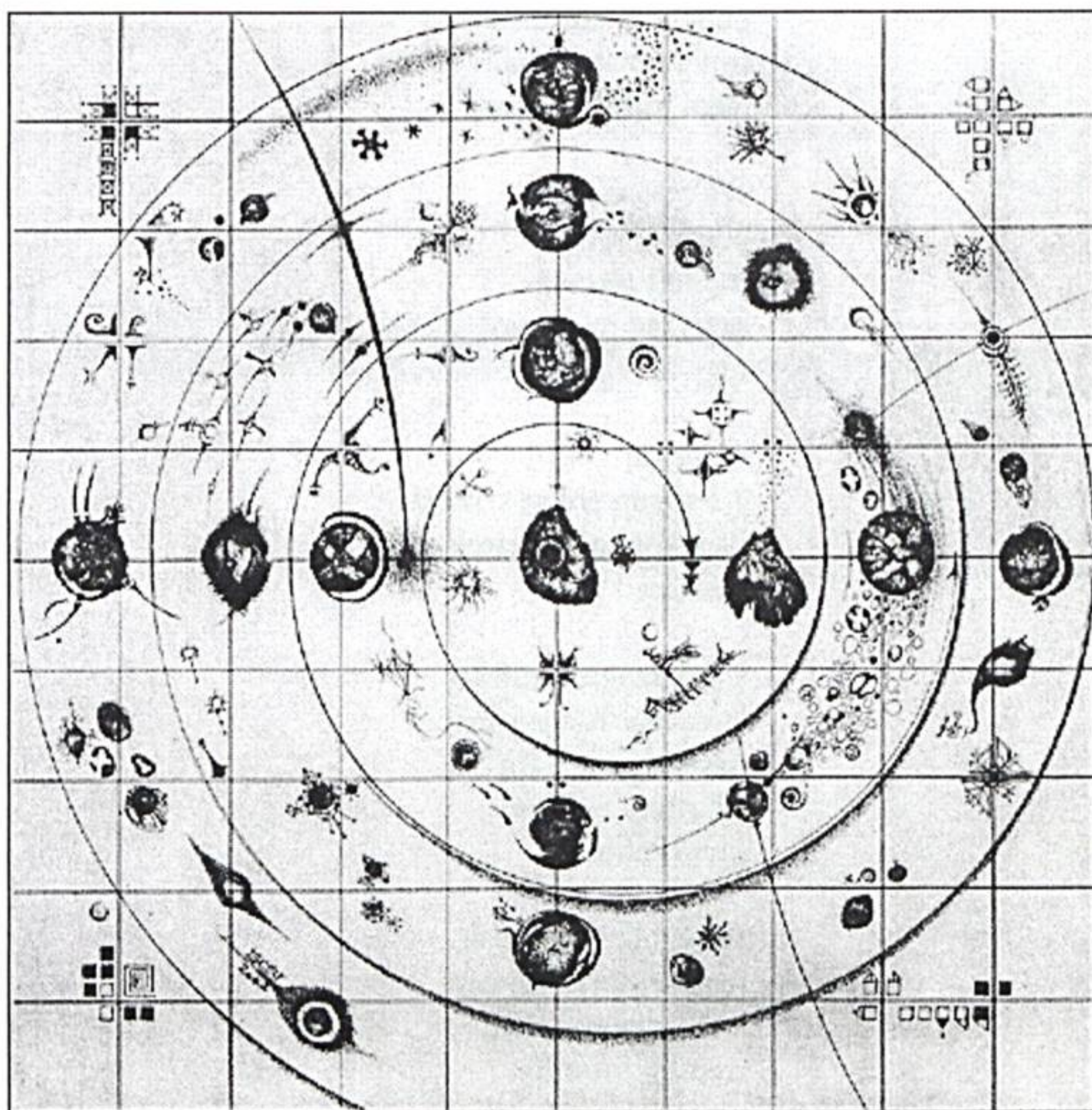
– Egészen biztos. Vannak dolgok, amelyek ha elmúltak, többé nem jönnek elő. Nem is baj. Megvolt a maguk ideje. Nem hiányoznak senkinek.

May Pang mondani akart valamit, végül szó nélkül kiment a konyhába.

A Music Televisionban megkezdődött a Rockumentary című műsor. Elsőnek egy régi Beatles-koncertfelvételt adtak: Ed Sullivan bejelentette a

bandát, és a New York-i Shea Stadium közönsége egyszerre kezdett visítani, ahogy a Beatles előjött az öltözőből és elindult a színpad felé. Rövid mikrofonigazítás, ellenőrzés, nem hangolódtak-e el a gitárok, majd Paul McCartney beszámolt: „Egy, kettő, három”. Ringo Starr rácsapott a dobokra, George Harrison a gitárhúrokra, John Lennon pedig énekelni kezdett.

Behallatszott, ahogy May Pang vizet tölt egy fazékba. John Lennon a dohányzóasztalról elvette a mobiltelefonját és fölhívta Yoko Onót.

Molnár Icsu István: KIRÁLY III., 200x200 mm, rézkarc, 2002